

Autori vlastitih života

Novi niz članaka s razmišljanjima o tome kako razviti snažnu kršćansku osobnost. Sv. Ivan Pavao II. rekao je da „svim muškarcima i ženama povjeren je zadatak oblikovanja vlastitog života,“ s ciljem stvaranja remek-djela.

11.02.2016.

„Tražim od vas da budete graditelji budućnosti, da radite za bolji svijet. Dragi mladi, molim vas, nemojte biti promatrači života već se uključite.

Isus nije ostao promatrač već se je uronio. Nemojte biti promatrači; uronite se u stvarnosti života, kao što je to Isus učinio.“[1] Ove riječi pape Franje mladima odmah otvaraju neka pitanja koja je Rimski prvosvećenik sam formulirao: „Gdje da započnemo? Gdje? S tobom i sa mnom! Svatko od vas neka se još jednom u tišini zapita: Ako trebam započeti sa sobom, gdje točno da započnem? Svatko od vas neka otvori svoje srce kako bi vam Isus mogao reći gdje započeti.“[2] Da bi bili protagonisti u svjetskim događajima prvo trebamo biti protagonisti u vlastitim životima. Trebamo steći vlast nad sobom.

Slobodni i uvjetovani

Preuzimanje kontrole nad vlastitim životom zahtijeva prepoznavanje činjenice da unatoč tome što obitelj i društvene okolnosti utječu na naš karakter, ipak ga ne određuju u

potpunosti. Isto vrijedi i za najosnovnije instinkte koji dolaze iz našeg nasljeđa i tjelesne građe. Ovi instinktivni načini ponašanja mogu se oblikovati i usmjeravati primjenom volje koja slijedi naputke dobro formiranog razuma.

Naša osobnost izgrađuje se u onoj mjeri u kojoj donosimo slobodne odluke budući da naši postupci ne mijenjaju samo naše okruženje već i oblikuju naš način postojanja. Iako ponekad nismo u potpunosti toga svjesni, ponavljanje čina vodi nas k stjecanju određenih navika odnosno stavova kod suočavanja sa stvarnošću. Zato kada objašnjavamo razloge naših spontanih reakcija, umjesto izjavljivanja „takav sam,“ često trebamo priznati: „takvim sam se izgradio.“

Naši životi uvjetovani su čimbenicima koje je često teško kontrolirati: primjerice, kvaliteta

obiteljskih odnosa, društveno okruženje u kojem odrastamo, bolest koja nas na ovaj ili onaj način ograničava, itd. Iako smo često nemoćni ignorirati ili ukloniti ova ograničenja, zasigurno možemo promijeniti naš stav u suočavanju s njima, posebice ako smo svjesni da ništa ne izmiče Božjoj providonosnoj brizi. „Važno je stalno podsjećati se da se Isus nije obraćao privilegiranoj skupini ljudi; došao je svima otkriti sveopću Božju ljubav. Bog ljubi cjelokupno čovječanstvo i želi da svi Njega ljube.“**[3]** U svakoj situaciji, čak i u onoj koja uključuje velika ograničenja, možemo ponuditi Bogu i našim bližnjima djela ljubavi, bez obzira koliko se malenim činila. Tko može reći kolika je vrijednost osmijeha usred iskušenja, patnje sjedinjene s Križem i prikazane našem Gospodinu, strpljivog prihvaćanja malih smetnji i poraza! Ništa ne može utažiti neograničenu ljubav, ljubav snažniju od patnje,

usamljenosti, napuštenosti, izdaje, klevete, tjelesnog i moralnog trpljenja, te čak i same smrti.

Autor vlastitog života

Naša sloboda nosi sa sobom odgovornost za prepoznati naše vlastite talente, krjeposti i vještine, za biti zahvalan za njih te izvući iz njih što je moguće više ploda. Ali ne smijemo nikada zaboraviti da ono što najčvršće oblikuje kršćansku osobnost jesu Božji darovi koji određuju najdublje predjele našeg bića. Istaknut među njima jest na krštenju primljen neizmjeran dar božanskog sinovstva zahvaljujući kojem Otac u nama vidi sliku svoga Sina Isusa. Ova sličnost, iako nesavršena jer smo nesavršena stvorenja, kroz sakrament Potvrde i preobražavajući oprost kojeg se prima u sakramentu Pokore, te na poseban način kroz zajedništvo s

Tijelom i Krvlju Kristovom, postaje sve jasnija.

Počevši s ovim darovima primljenim iz Božje ruke, svaka osoba, sviđalo joj se to ili ne, autor je vlastitog života. Prema riječima svetog Ivana Pavla II.: „svim muškarcima i ženama povjeren je zadatak oblikovanja vlastitog života. Na neki način trebaju od njega izraditi umjetničko remek-djelo.“[4] *Mi smo gospodari vlastitih postupaka. Bog je sam u početku stvorio čovjeka*

i prepustio ga slobodnoj volji njegovoj.[5] *Mi smo ti koji, ako to hoćemo, čvrsto držimo kormilo svoga života u svim olujama i poteškoćama.*

Slobodni smo! Ovo otkriće sa sobom donosi i ponešto strepnje: Gdje će me život odnijeti? Ali prije svega donosi radost. „Bog je stvarajući nas preuzeo rizik i otpočeo pustolovinu naše slobode. Htio je povijest koja će biti istinita, proizvod autentičnih odluka,

a ne fikcija ili neka vrsta igre.“[6] U ovoj pustolovini nismo sami. Računamo, prije svega, na pomoć Boga koji nam nudi zadatak. Zatim računamo na pomoć članova obitelji i prijatelja, pa čak i onih koji se u određenom trenutku nađu uz nas. Biti autor vlastitog života ne znači negirati da smo u mnogočemu ovisni o drugima. I shvaćajući da je naša ovisnost recipročna, također možemo reći da smo međuovisni. Naša sloboda stoga nije samodostatna. Ostala bi prazna ako je ne bi koristili za predati se velikodušnim, veličanstvenim pothvatima. Naša sloboda jest za sebedarje; ili drugim riječima, jedina istinska sloboda jest ona koja uključuje sebedarje.

Put za svačiji život

Sveti Josemaría običavao je prisjetiti se plakata kojeg je vidio u Burjasotu (Valencia) nedugo poslije završetka

španjolskog građanskog rata, a koji je sadržavao savjet često citiran u njegovim propovijedima: *Svaki putnik treba slijediti vlastiti put.* Svatko treba slijediti put svog poziva na posve osoban način, sa svojim posve određenim zahtjevima. „Možeš putovati zdesna ili slijeva, ili ići cik-cak, pješice ili na konju. Postoji stotinu tisuća načina kojima se može ići po božanskom putu.“**[7]** Svaka osoba glavni je lik u povijesti svetosti koja bi naš život trebao biti. Trebamo ostaviti karakterističan trag na svakom djeliću našeg postojanja i osobnosti, težeći nikada ne biti jednostavno „nošeni“ događajima.

„Slobodno, kao djeca a ne robovi, slijedimo put kojeg je Gospodin odredio za svakoga od nas. U slobodi djelovanja uživamo kao Božjem daru.“**[8]** Ova sloboda, odraz ljudskog dostojanstva, ide ruku pod ruku s odgovornošću spoznaje da smo Božje oruđe. Svako ljudsko biće

božanski je san koji postaje stvarnost onda kada doživljavamo bezuvjetnu Božju ljubav koja traži naš odgovor. Božja ljubav potvrđuje našu slobodu i s njegovom milošću uzdiže je do neočekivanih visina.

Praćeni na putu

Unutar božanskog plana, život je namijenjen dijeljenju. Bog računa na uzajamnu pomoć koju ljudska bića pružaju jedan drugome. To doživljavamo svakoga dana jer mnogo puta u danu nismo u stanju sami ispuniti svoje najosnovnije i najhitnije potrebe. Nitko ne može biti u potpunosti autonoman. U svojoj nutrini svaka osoba osjeća potrebu za otvaranjem svoga života drugome, za davanjem i primanjem ljubavi. „Nitko ne živi sam. Nitko se ne spašava sam. Životi drugih stalno se prelijevaju u moj: u ono što mislim, govorim, činim i postižem. I obrnuto,

moj život prelijeva se u živote drugih: bilo na dobro ili loše.“[9]

Ova prirodna otvorenost drugima dostiže vrhunac svog izražaja u Božjem otkupiteljskom planu. Kada izgovaramo Apostolsko vjerovanje, ispovijedamo da vjerujemo u *općinstvo svetih*, zajedništvo koje je u srcu Crkve. Stoga je u duhovnom životu također nužno naučiti se računati na pomoć drugih koji su na ovaj ili onaj način uključeni u naš odnos s Bogom. Vjeru primamo kroz pouke naših roditelja i vjeroučitelja. Sakramente u kojima sudjelujemo slave službenici Crkve. Duhovne savjete tražimo od brata ili sestre u vjeri koji također i mole za nas; itd.

Spoznajda da smo praćeni u našem kršćanskom životu ispunja nas radošću i mirom, bez da umanjuje naše vlastite napore u postizanju svetosti. Iako često dopuštamo da nas se vodi za ruku, naša uloga nije

ograničena samo na to. Govoreći o duhovnom životu, sveti Josemaría je rekao da „savjet ne isključuje osobnu odgovornost.“ I zaključio je: „duhovno vodstvo treba težiti razvoju muškaraca i žena sa vlastitim kršćanskim standardima.“**[10]**

Dok prepoznajemo neophodnu pomoć koju nam drugi pružaju, također trebamo biti svjesni da je u duhovnom životu Bog taj koji kroz njih djeluje kako bi nam udijelio svoje svjetlo i snagu. Ova svijest daje nam pouzdanje da se nastavimo kretati prema svetosti kada su, iz ovog ili onog razloga, osobe koje igraju važnu ulogu u našem kršćanskom životu odsutne. Tako uživamo i duboku slobodu duha u odnosu na ljude koje je Bog postavio uz nas, koje volimo kroz srce Kristovo, i čiju pomoć duboko cijenimo.

Slobodni bezuvjetno ljubiti

Kršćani znaju da osobno ispunjenje dolazi kao rezultat slobodnog i potpunog predanja ljubavi Boga koji je naš Stvoritelj, Otkupitelj i Posvetitelj. Kao što nas iskustvo tolikih svetaca uči, darovi koje smo primili dostižu svoju puninu našim otvaranjem Božjoj milosti. Dopuštajući Bogu da uđe u njihove živote stavili su se s ljubavlju u njegovu službu, poput naše Gospe u trenutku Naviještenja kada „daje svoj čvrst odgovor: *Fiat!* Neka mi bude po riječi tvojoj! Ovo je plod najbolje slobode od svih, slobode odlučiti se za Boga.“[11]

Kada se čovjek odluči za Boga, usmjerava svoje snove i energije onome što je najvrjednije u životu. Ispunjava konačni smisao slobode, koji nije jednostavno birati ovo ili ono, već posvetiti svoj život nečem velikom, prihvaćajući određene

obveze. Posvećivanje vlastitih talenata nasljedovanju Krista, iako ponekad zahtijeva odbijanje drugih mogućnosti, jest ono što donosi stvarnu sreću; *stostruko*[12] na zemlji i *život vječni*. [13] Ono također odražava visoki stupanj unutarnje zrelosti zato jer samo oni s dubokim osobnim uvjerenjima mogu predati svoje cijelo srce: „Odlučujem se za Boga zato jer to želim, slobodno i bez ikakve prinude.“ [14]

Prepuštanje prošlosti, sadašnjosti i budućnosti u Božje ruke

Duša koja se odluči za Boga stječe unutarnji mir koji se izdiže iznad bilo kakvih iskušenja. *Znam komu sam povjerovao*. [15] Ove riječi svetog Pavla odražavaju njegovo pouzdanje u vjernost svome pozivu apostola poganima unatoč svim poteškoćama. Oni koji temelje svoj život na Bogu stječu nepokolebljivu sigurnost koja im omogućava i da se daruju

drugima: bilo u celibatu zbog apostolskih razloga, bilo u braku, bilo na toliko drugih puteva kojima kršćanski život može krenuti. Radi se o sebedarju koje obuhvaća prošlost, sadašnjost i budućnost, kao što je sveti Josemaría molio: „Gospodine, Bože moj, u tvoje ruke polažem sve prošle, sadašnje i buduće stvari, male i velike, rijetke i mnoge, vremenite i vječne.“[16]

Nitko ne može promijeniti prošlost. Ali Bog zna pravo značenje povijesti svake osobe. U sakramentu Pomirenja on može oprostiti bilo koji grijeh i ponovno skladno uklopiti te događaje u živote svoje djece. Sve završava na dobro,[17] čak i pogriješke koje smo možda napravili, ako se utječemo Božjem milosrđu i s njegovom milošću nastojimo živjeti pažljiviji prema njemu u sadašnjosti. Stoga možemo s pouzdanjem gledati prema budućnosti jer znamo da smo u rukama Oca koji nas ljubi. Kada

smo u Božjim rukama, padamo i ponovno ustajemo u Božjim rukama!

Odlučiti se za Boga znači prihvatiti njegov poziv za ispisati našu biografiju s njegovom pomoću.

Ponizno priznajući našu slobodu kao dar, stavit ćemo je u službu izvršenja zadatka kojeg nam je Bog povjerio, u društvu tolikog broja drugih ljudi. I radosno ćemo iskusiti da njegovi planovi nadilaze sva naša očekivanja, kao što je sveti Josemaría jednom rekao nekom mladiću:

„Dopusti da te milost ponese! Neka ti srce poleti! ... Ispiši svoj vlastiti roman: roman žrtve i junaštva. S Božjom milošću, tvoji snovi će se pokazati premalenima.“**[18]**

Fusnote:

[1] Papa Franjo, *Obraćanje*, 27. srpnja 2013.

[2] *Isto*.

[3] *Susret s Kristom*, br. 110.

[4] Sv. Ivan Pavao II., *Pismo umjetnicima*, 4. travnja 1999., br. 2.

[5] Sir 5, 14

[6] Sv. Josemaría, „Bogatstva vjere,“ članak objavljen u *ABC*, Madrid, 2. studenog 1969.

[7] Sv. Josemaría, *Pismo*, 2. veljače 1945., br. 19.

[8] *Prijatelji Božji*, br. 35.

[9] Papa Benedikt XVI., Enciklika *Spe Salvi*, 30. studenog 2007., br. 48.

[10] *Razgovori*, br. 93.

[11] *Prijatelji Božji*, br. 25.

[12] Mt 19, 29.

[13] *Isto*.

[14] *Prijatelji Božji*, br. 35.

[15] 2 Tim 1, 12.

[16] *Križni put*, VII, br. 3.

[17] Usp. Rim 8, 28.

[18] Sv. Josemaría, *Bilješke s
druženja*, 29. lipnja 1974.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/autori-vlastitih-zivota/](https://opusdei.org/hr-hr/article/autori-vlastitih-zivota/)
(8.04.2026.)